

Ai văzut cerbii care stăteau liniștiți spre seară, idilic la margine de pădure, în poiana care părea poleită cu raze portocalii ale unui soare de aur? Ai remarcat cât de splendid este acel cerb uriaș, cu coarnele sale impunătoare, câtă frumusețe are animalul liber și sălbatic? Prin septembrie-octombrie – boncănit de cerb, ai auzit câtă vigurozitate a dorinței de a exista, ai perceput câtă hotărâre de a persista în timp? Se mai poate vedea azi așa-ceva? Vor avea ocazia oamenii viitorului să admire cerbul sălbatic, sau vor privi cu ochi sticloși... niște poze. Ori nu contează, nimic nu mai contează, tot ce este bun prin Carpați trebuie să fie ucis, trebuie să dispară.

Îl cunosc de 3 decenii. A umblat mult prin locurile acestea, are o experiență de viață de peste 80 de ani, credibilitate și autoritate, cunoaștere relevantă în domeniu... vânătoarea care îl pasiona cândva: biologul József Béres își amintește de trecutul în care pe Platoul Vulcanic Igriș erau circa 300 de cerbi; la o goană au văzut și 80 de cerbi; pe vremea aceea, erau plantații întinse, unde se simțeau bine. Pe vremurile când funcționa încă trenulețul forestier, se puteau vedea iarna și grupuri de 30-40 de cerbi pe Platoul Vulcanic; tot iarna, când zăpada era mai mare în zona mai înaltă, coborau de pe platou spre zonele depresionare; veneau și pe dealul Solovan de lângă Sighet, mai ales femele și exemplare tinere; erau și pe la Șugău, Bârlan, Agriș, Săpânța. Pe la Piatra Tisei era și boncănit, dar mult mai puternic era cel pe la Pleșca, Vidrișca, unde răsună pădurea; interesant este că boncăneau și în lunca râului Tisa, mai sus de Teceu. Anual erau vânat legal circa 12-15 exemplare, la care se adaugă un număr necunoscut de indivizi braconaj. Acum rar mai vezi câte o urmă de cerb. Totodată, în Igriș numărul lupilor este și el foarte mic, rar se mai aude să fie luată câte o oaie de la careva stână; râsul este aproape inexistent.

Am și eu o experiență de viață de peste 40 de ani, decenii de peregrinări hai-hui prin Igriș care au dus la formarea unei opinii actuale despre situația din teren – iar realitatea este sumbră; o astfel de impresie nu era posibil să se contureze fără existența unor proiecte apte să susțină și o puternică mașină de teren care face posibilă deplasarea eficientă prin întinderile neumblate ale acestor zone montane... uriașul platou vulcanic. Au fost și zboruri peste aceste peisaje, ture cu avionul din care vezi vacile, caii, bivoli, oile... deoarece ele sunt acolo. Voi zbura probabil și în zilele următoare, dar deja știu ce se poate spera și ce nu se poate. Știu că dacă există cerbi în peisaj, îi vezi ușor. Dacă mergi prin diferite zone de prin Ungaria, ai ocazia să vezi cerbul, liber; spre exemplu la Gemenc, pe o arie cu ceva peste 20.000 de hectare, există un efectiv de

circa 1.280 de cerbi... și îi vezi peste tot. Dar dacă nu sunt, poți să mergi de oricâte ori, așa cum e prin Igriș sau în aproape toate celelalte peisaje de prin Carpați; o excepție oarecum mai rezonabilă este zona înaltă a Călimanilor, unde poți observa fără probleme, fără eforturi speciale, câteva zeci de exemplare pe zi. Dar ce arată asta?

Cum de s-a ajuns la dezastrul cerbilor din Igriș și ce relevanță are? Cea mai întinsă suprafață compactă nelocuită de oameni în Carpații de pe la noi, Munții Igriș cu pădurile lor poienite reprezintă un habitat prielnic pentru cerbi, cel puțin teoretic; practic, locul devine catastrofal, blestemat din cauza oamenilor: braconierii-vânători. Un caz din Maramureș, bazat pe o viziune realistă asupra trecutului recent; știm despre cele întâmplate, vedem ce este acum... Din anii 1990 cerbii au fost masacrați prin vânătoare și braconaj, acțiuni scăpate de sub control. În trecut, în urmă cu multe zeci de ani, braconierul avea o pușcă veche, uneori artizanală, ascunsă în ceva scorburi în pădure... sau punea ceva lațuri; căra niște carne noaptea, cu rucsacul, sperând să nu fie prins și să ajungă să aibă ceva de mâncare pentru copiii lui care nu aveau haine și pantofi să iasă din casă. Acum, în a noastră societate criminal-de-modernă, găștile de vânători cu performante puști cu lunetă, cu puternice mașini de teren, cu relații politice și administrative speciale, intangibili se distrează să ucidă din plăcere orice mișcă prin peisaj. Circulă relatări despre cerbi împușcați la grămadă (și 17 odată), aduși jos din munte cu remorca, cu tractorul. Te miră că cerbii au fost de facto exterminați din Igriș, în această măreață epocă democrato-capitalistă? Mă întreb, ce simți, e bine că i-au împușcat, sau era mai bine ca cineva să fie apt să îi oprească? Doar că nu a fost cineva care să o facă, eficient. Teoretic există societate civilă, ONG-uri de mediu și dezvoltare durabilă, proiecte fanteziste/ rupte de realitățile din teren, cele care sunt pe gustul finanțatorilor de la UE sau alte structuri similare. Cerbii nu mai sunt; pădurile bătrâne sunt tăiate rând pe rând din Platoul Vulcanic Igriș, și rămâne... ce rămâne? Sunt instalate microhidrocentrale, pe Săpânța, Mara, salbe întregi de distrugere a naturalului. Te surprinde ceva? Sau, nu te mai interesează.

Îți dai seama că nu fix Igrișul este excepția de la situația generală din Carpați. În mare parte a peisajelor noastre vânătorii/ braconierii au ucis cam totul și deci nu prea mai au ce să omoare. Utilizarea armelor cu lunetă, practic nu oferă nici un fel de șanse de scăpare animalului... așa că nici nu se poate vorbi de ceva etică, dacă mai aveai ceva dubiu pe direcția asta. Diavolii cu pușcă sunt peste tot și au ucis deja atât de multe animale sălbatice dintre cele de interes vânătoresco—braconieresc, încât poate să fie pus sub semnul întrebării viabilitatea populațiilor în cauză. Crezi că cei de la silvici sau cei de la vânători nu știau ce se întâmplă? Nu știau de ce și cum și când se întâmplă? Nu știau la modul concret cine sunt cei care ucid cerbii? Crezi că ei nu erau acolo? Crezi că la nivel de ministere nu se știe ce se întâmplă cu braconajul peste tot în țara asta... sau crezi că nu interesează? Sau, așa trebuie să fie! Dacă în Munții Rodnei, Parc Național și Rezervație a Biosferei, în 1990 erau circa 600 de capre negre, dar au fost braconate aproape toate încât la un moment dat mai erau circa 30... deci 95% au dispărut... atunci ce te poți aștepta să fie situația animalelor mari în alte locuri, care nu au statut de "arie protejată"? La nivel de UE sunt oare interesați de cerbii, urșii bruni și caprele negre din teren, spre exemplu din Carpați... sau de tonele de rapoarte care să arate triumfalist că totul este frumos, pe hârtie? Este mai jalnic ceea ce se întâmplă acum decât dezastrul din perioada comunistă?

Impresiile de acest gen, despre situația din teren a populațiilor de animale sălbatice observate pe parcursul deceniilor și relatate sincer-asumat, sunt de 1 milion de ori mai realiste decât kitschurile raportate de “organe” pe vremurile comuniste sau cele capitaliste. Tabele completate de structuri silvice și vânătoarești, devin datele oficiale, dar ele au pierdut demult orice contact cu realitatea... sau poate nici nu o aveau vreodată. „Raportările la hectar” în cazul speciilor de animale sălbatice, mai ales a celor nocturne, silvatici, cu viață retrasă, a celor care se mișcă la mari distanțe prin peisaj șamd, dar și a caprelor negre diurne și prezente în peisaje deschise, este ușor de imaginat cam ce rezonabilitate au, într-o țară în care este nevoie de ani pentru a centraliza datele produse din recensământul populației umane, acum în era IT&C.

Cerbul a fost la cheremul mafioților, dar nu a fost singur. Animalele acestea sălbatice au fost împușcate la grămadă, și asta nu e bine; este un semn al existenței unei societăți umane în care voracitatea și rapacitatea unor cretini de pe la vârfurile politico-financiare și administrative, produce dezastre ecologice, exterminare în masă, și... nu există mecanisme societale care să îi oprească; tot acești indivizi, structurile lor mafiotizate și pârghiile de control societal care nu funcționează, sunt factorii răspunzători și de multe catastrofe sociale și personale; vrei să extrapolez metaforic, să îți zic că îți vor pune coarne și te vor împușca și pe tine, desigur, economic, social... și până la urmă și biologic într-un fel... nu ai un viitor prea strălucit, când nu îți mai dorești nimic, nici măcar un copil... conștientizezi că nu ai cum să îl faci om. Din păcate. Omul simplu este ca și cerbul acela din Igriș: expus în bătaia puștii mafioților, care se pot distra cu viața și moartea lui. Poate nu vor să te lege – ești liber să pleci de aici, dacă nu faci parte din gașcă. Dar dacă comentezi nu este prea bine. Dacă te interesează anumite detalii, poate să te lovească o mașină, poate că bei niște răcoritoare expirate, poate să fie un accident mortal la o vânătoare la care ai participat involuntar ca țință. Oare câți dintre noi sunt de facto pe remorca aceea trasă de tractor?

AUTOR ©

[dr. Peter Lengyel](#)

PS1. Conform Ordinului nr. 512/ 2004, privind aprobarea efectivelor optime pentru principalele specii de vânat din România, pentru cerb sunt date 32.270 de exemplare la nivel de țară, din care în Maramureș „efectivul optim” este „stabilit” la 1.468; desigur aceste date ale “efectivelor optime” au o relevanță biologică foarte discutabilă. Conform lucrării de doctorat a lui Sorin Geacu, „Dinamica spațio-temporală a populațiilor de mamifere din familiile Cervidae și Bovidae din fauna României”, în 2006 erau 35.345 cerbi în România... bănuiesc că au fost preluate

datele oficiale. Evaluarea efectivelor se face de către cei interesați de vânatoare.... Dacă comparăm „efectivul optim” dealtfel foarte chestionabil... stabilit la peste 32.000 și efectivele estimate de către silvici/ vânători care au produs aceste date oficiale de peste 35.000, ar rezulta că în țara asta numărul de cerbi în 2006 este prea mare! Orișicum, nimeni nu știe la modul concret câți cerbi sunt în peisaj, dar vânătorii dornici să supraevalueze efectivele și să aibă cote de împușcare cât mai mari... susțin ultra-optimiști că ar exista în România atât de multe exemplare... prea multe. Problema este când ieși în teren și constăți că situația populației de cerb la nivel de peisaj este dezastruoasă... ceea ce dealtfel se poate remarca ușor. Cât de mare este conflictul între datele de pe hârtie care devin și cele oficiale și ceea ce se vede în teren? Totuși, conform Anexei nr. 1 la Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice nr. 1225/ 2013, privind cotele de recoltă aprobate pentru sezonul de vânatoare 15 mai 2013 – 14 mai 2014, la nivel de țară sunt alocate pentru împușcare legală 2.700 exemplare de cerb, dintre care 537 masculi trofeu, 917 masculi selecție și 1.247 femele/ tineret; pentru județul Maramureș sunt alocate 74 de exemplare de cerb pentru împușcare legală, dintre care 22 masculi trofeu, 27 masculi selecție și 25 femele/ tineret. Astfel, legal se poate face căutarea și lichidarea ultimilor mohicani. Te poți întreba, oare câți dintre politrucii care au creat actualele probleme ecologice și sociale... ar trebui împușcați pentru trofeu și câți pentru selecție?

PS2. Mă întreb, cum se putea oare evita o astfel de situație? Cât de reușite au fost finanțările prin proiecte ale protejării naturii? Vigurozitatea muncii intelectuale este ucisă, apoi necrofil violată, terfelită de imbecilitatea zdrobitoare a birocrăției care pervertește totul, contaminează sufletele și lasă scursori inutile sub formă de groase rapoarte despre moartea pasiunii. Ce viziune, ce încredere în sensul muncii tale poate persista sub presiunea înrobitoare a rapoartelor în care veșnic mai trebuie încă o blestemată de șampilă, sau o aprobare, sau o rectificare de detaliu... Îți dai seama că dacă Darwin, Picasso sau Einstein lucrau în sistemul actual, praful se alegea din munca lor, se sinucideau la 6 dimineața, cu un raport împruțit care încă nu era gata... veșnic mai lipsea o șampilă, un aviz, ceva semnătură de te miri unde... iar tu nu azeai vreodată de ei. Tot felul de proiecte cu experții (....), cu rapoarte groase pe mii de pagini de hârtie reciclată, cu oameni din ce în ce mai frustrați, în timp ce dezastrul degradării naturale și sociale continuă cu pași mari, și nici măcar nu este menționat undeva... că nu dă bine. Te poți întreba, cât au ajutat proiectele la protejarea biodiversității din țara asta, sau mai mult au fost capcane apte de a îi ține preocupați de birocrăție pe cei care eventual doreau... Nici nu se mai știe ce doreau. Dar până mai există unul dintre noi, în pofida realităților actuale, speranța persistă cumva.

O galerie impresionanta de poze gasiti

[AICI](#)

.□

Cerbii din Igriș (Autor dr. Peter Lengyel)

Scris de dr. Peter Lengyel

Duminică, 27 Aprilie 2014 08:02 - Ultima actualizare Duminică, 27 Aprilie 2014 08:13
